

PEYGAMBERİMİZ VE VEFA

Yüce Dinimiz İslam, erdem ve fazilet dinidir. Kâinattaki denge ve düzen için, canlı cansız tüm mahlûkatın, insanoğlunun fayda ve yararı için, doğru ve iyi olan ne varsa emretmiş, yanlış ve kötü olan ne varsa yasaklamıştır. Birbirimize karşı sevgimizi, saygımızı, toplumsal duyarlılığımızı artıracak, bireysel ve toplumsal ilişkilerimizi düzenleyecek evrensel ilke ve esaslar belirlemiştir. İşte bu ilke ve esasların, erdemli ve faziletli davranışların başında vefa gelir.

Vefa, başta Cenab-ı Hak olmak üzere aile, akraba, yakınlar, dostlar, arkadaşlar ve bütün varlık âlemiyle emanet ve sadakat temelli bir münasebet kurmaktır. Vefa, sözüne sadık kalmak ve onu muhafaza etmek için cehd ü gayret göstermektir. Söz ile özün doğru ve birbiriyle uyumlu olmasına dikkat etmektir. Vefa doğrunun, doğruluğun ve adaletin kardeşidir. Vefanın zıddı olan ‘ğadr’ yani vefasızlık ise yalancının, yalancılığın ve zulmün kardeşidir. Vefakârlık ve kadirşinaslık imandandır, vefasızlık ise nifak alametidir. Nitekim vefalı olan kişiye, iyiliğin değerini, kıymetini bildiği için vefakâr deriz. “Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır.” atasözümüzle de vefa duygusunun önemini dile getiririz. Her türlü ihsan ve ikrama rağmen bu faziletli ve erdemli davranıştan yoksun olanı, kadir kıymet bilmeyeni, iyiliğe karşı kötülük edeni de nankör ve vefasız olarak niteleriz.

Vefa, fert için bir kıymet ve değer, toplum için huzur ve saadettir. Toplumsal bünye için en esaslı değerlerden, en ulvi hasletlerdendir. Zira bütün muameleler, akitler ve sosyal ilişkiler vefaya bağlıdır. Bir toplumda vefasızlık baş gösterirse güven duygusu sarsılır. Ferdî ve içtimaî hayatta kadirşinaslık ve vefa olmazsa insanî ilişkiler zedelenir, toplumsal dayanışma ve yardımlaşma ruhu kaybolur, neticede toplumsal huzur bozulur.

Vefa, Rabbânî bir haslettir. Zira Rabbimiz, kulunun duasını işiten ve duasına mutlaka cevap verendir. Yüce Allah, kuluna şahdamarından ve her şeyden daha yakındır. O, kullarına iyilik ve ikramda, lütuf ve ihsanda bulunandır. İnsanı başıboş bırakmayıp ona dünya ve ahiret saadetini kazandıracak yolları gösterendir. Her türlü darlıkta ve sıkıntıda kulunun yanında olduğunu haber veren ve varlığını hissettirendir. İnsanın Mevlâsı’nı tanınması, O’na iman etmesi, O’na karşı kulluk vazifesini yerine getirmesi en büyük vefakârlık; Rabbini inkâr etmesi, O’nun yüceliğini tanınamaması ve O’na ubudiyetten imtina etmesi ise en büyük nankörlüktür. Unutulmamalıdır ki insan, “Elest Bezmi”nde Cenab-ı Hakka, iman ve kulluk sözü vermiştir. Dolayısıyla Allah katında gerçek vefa, O’na verilen sözü unutmamak, ne pahasına olursa olsun bu misaka sadakat göstermektir.

Kur’ân-ı Kerimdeki birçok ayet-i kerimede, vefanın Rabbimizden miras, güzel bir ahlak olduğu hatırlatılırken bizden de vefa ahlakını kuşanmamız istenmektedir:

وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ

“Kim Allah’tan daha fazla sözüne bağlı olabilir!..” (Tevbe, 9/111.)

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ

“...Size verdiğim nimetimi hatırlayın, bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki ben de size vaad ettiklerimi vereyim...” (Bakara, 2/40.)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

“Beni zikredin ve hatırlayın ki ben de sizi anayım, bana şükredin, nankörlük etmeyin.” (Bakara, 2/152.)

Yarattığı kulunun güçlü ve zayıf yönlerini bilen Rabbimiz, kalbini gaflet perdesi bürüyen ve kendi yaratılışını ve varlık gayesini unutan kullarını hatırlatmakta ve inananları şöyle uyarmaktadır:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

“Allah’ı unutan, bu yüzden Allah’ın da onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar gerçekten yoldan çıkmışlardır.” (Haşr, 59/19.)

Vefa, Rabbimize sadakattir. Sonra Resûlullah’a ve Kitabullah’a, doğruluk ve dürüstlüğe bağlılıktır. Vefa bir saygıdır, şükürdür, zikirdir, hamddir, ibadettir, itaattir. Vefa hak yolda sebat etmek ve hayırda hizmet etmektir. İnsanoğlu vefakârlığı ve sadakati, en başta kendisini yoktan var eden, hiçbir şeyin sahibi değilken kendisini zengin kılan; sayılamayacak nimetlerle buluşturan, akıl gibi üstün bir nimet bahşeden Yüce Rabbine karşı göstermelidir. Özellikle iman gibi büyük bir nimete mazhar olan bir kul, Yüce Allah’a vefalı olmalıdır. O’nun sevgisini kazanmanın gayreti ile yaşmalıdır. Sahipsiz, kimsesiz ve yalnız olmadığının farkında olmalıdır.

İnsanoğlu, Rabbine vefasını, sarsılmaz bir imana sahip olmak ve onu korumakla, her türlü şirkten, isyandan, günah ve fücürdan uzak durmakla gösterebilir. Her anında kâinatın sahibi ve mâliki olan Allah’ı hatırlamakla, dilden ve gönülden O’nu zikretmekle, her sözü ve davranışıyla O’na şükretmekle, kulluk ve ibadetine devam etmekle vefalı olabilir.

Vefa, nebevî bir ahlak ve sünnettir. Vefa, varlık âleminde en çok insana yakışan bir davranıştır. Vefa aynı zamanda insanı olgunlaştıran, yücelten bir erdemdir. İzzet ve onurumuzu artıran bir değer ve fazilettir. Kur’an-ı Kerim, vefanın bir peygamber ahlakı oluşunu Hz. İbrahim (a.s), Hz. İsmail (a.s) ve Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) ile örneklendirmektedir. Rabbimiz, Hz. İbrahim’i çok vefalı olmakla överken (Necm, 53/37) Hz. İsmail’i vadine sadık bir peygamber olarak yüceltmektedir. (Meryem,19/54) Peygamber

Efendimiz (s.a.s)’in de biz ümmetine ne kadar da düşkün olduğunu, bizim için dertlendiğini haber vermektedir. (Tevbe, 8/128.)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), hem Rabbine hem ümmetine karşı vefalı yüce bir insandır. İnsanlar içinde en başta ailesine, sevdiklerine ve dostlarına vefalıdır. Peygamber Efendimiz (s.a.s), yaptığı anlaşmalarına sadık bir şahsiyettir.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in hayatında Yüce Rabbimize vefayı, birçok örneği ile görebiliriz. Hz. Âişe annemizin rivayet ettiğine göre Resûl-i Ekrem Efendimiz, gecenin az bir kısmı hariç çoğunu ibadetle geçirirdi. Uzunca bir zaman kıyamda kalırdı. Gözyaşları içinde secdeye kapanırdı. Bu duruma şahit olan Hz. Âişe annemiz bir gün, “Yâ Resûlallah! Rabbin geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışladığı hâlde niçin bu kadar ibadet ediyorsun?” diye sorunca Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) de şöyle cevap vermişti:

يَا عَائِشَةُ أَفَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا “Ey Aişe! Allah’a şükreden bir kul olmayayım mı?” (Müslim, Sıfâtü’l-

münâfikîn, 81; İbn Hıbban, Sahih, II, 36.) İki Cihan Serveri, Âlemlerin Efendisi Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) bu hadisiyle biz ümmetine de Rabbimizin sayısız nimet ve ihsanına karşı vefalı davranmayı kendi hayatından en güzeliyle de örneklemiş olmaktadır.

Sevgili Peygamberimizin vefasını ortaya koyan birçok hatıra kaynaklarımızda yer almıştır. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

- Rahmet Peygamberi Efendimiz (s.a.s) annesi Âmine hatuna çok düşkün ve de vefalıydı. Annesinin vefatı sonrasında bir gün Hudeybiye’ye giderken annesinin defnedildiği Ebva’ya uğradı. Kabrini ziyaret etti ve düzeltti. Ağlamasına şahit olan ashab-ı kirama, sevgili annesinin kendisine merhametini hatırladığı için ağladığını bildirmişti.

- Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) eşi Hz. Hatice’ye çok vefalıydı. Zira Hz. Hatice, her zaman onun yanındaydı. Özellikle nübüvvetin ilk yıllarında, meşakkatli günlerinde kendisine en çok destek veren vefalı bir eştı. Peygamberimiz (s.a.s), eşinin vefatından sonra da ona duyduğu sevgisini cömertçe dile getirirdi. Mekke’nin Fethi gününde Kâbe’ye gitmeden önce Hz. Hatice’nin defnedildiği yere yakın oluşu sebebiyle çadırını Hacun denilen mevkiye kurdurmuştu. Kurban kestiğinde Hz. Hatice’nin yakınlarına da kurban etinden ikram ederdi. Hz. Hatice’nin kız kardeşi Hâle hatuna da eşinin dostu olan yaşlı kadına da eşine duyduğu sevgiden dolayı hürmet ederdi.

- Efendimiz (s.a.s) sütannesini Halime hatunu, kendi ridasını yere sererek üstüne oturturdu. Dadısı Ümmü Eymen’e daima sevgi ve saygı gösterirdi.

- Yetim kaldığı dönemde kendisini himayesine alan amcası Ebu Talib’in eşi Fatıma hanıma “ikinci annem” derdi ve çok saygı gösterirdi.

- Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), yaşadığı toplumda güvenilirliği ile herkes tarafından “Muhammedü’l-emin” olarak anılır, müşrikler dahi bazı emanetlerini kendisine bırakırdı. Peygamber

Efendimiz, müşrikler tarafından kendisine bırakılan emanetleri, Medine'ye hicret izni çıktığında dahi Mekke'deki emanetleri koruyabilmek adına hepsini Hz. Ali'ye teslim etmişti.

- Ensâr'dan, Medineli Müslümanlardan bazıları, Peygamberimiz (s.a.s)'in Mekke'nin Fethi sonrasında, artık doğduğu şehir Mekke'ye dönerek kendilerini bırakacağını düşünüyorlardı. Oysa Sevgili Peygamberimiz, Medineli Müslümanlara, Ensâr'a vefalı davranarak **“Öyle bir şey yapmaktan Allah'a sığınırım. Ben sizin şehrinize hicret ettim. Hayatım ve ölümüm sizinledir”** buyurdu. (Müslim, Cihad ve Siyer, 86.) Ve vefat edene kadar Medine'de yaşadı, ruhunu orada teslim etti ve oraya defnedildi.

- O, ümmetine çok düşkün ve vefalıydı. Daima onların iyiliği ve kurtuluşu için çabalar, dua ederdi. Ashabına, vefa ahlakını ve kardeşliği öğütlerdi. Bir hadisinde de **“Ey Ebû Zer! Çorba pişirdiğin zaman suyunu çok koy ve komşularını gözet!”** (Müslim, Birr 142.) buyurarak komşulara vefalı olmayı hatırlatırdı.

- Peygamberimiz (s.a.s), büyüklere hürmet eder, şehit yakınlarına ve çocuklarına her zaman sahip çıkar, onlara merhamet ve şefkatle davranırdı. Onları asla yalnız ve kimsesiz hissettirmezdi. Kendi evinden sonra en çok şehit ailelerine ziyarete giderdi. Ve onların ihtiyaçlarını karşılardı.

- Peygamberimiz (s.a.s), antlaşmalara riayet ederdi. Hudeybiye antlaşmasında yer alan bazı maddeler, başlangıçta Müslümanların aleyhine dahi olsa Efendimiz (s.a.s), daima antlaşma maddelerine riayet eden taraf oldu. Nihayet kazanan da Müslümanlar oldu.

- Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), amcası Ebu Talib'in vefatı sonrası Taiif'e gitmişti. Oradan Mekke'ye geri dönüşünde geçmişte kendisini himaye eden amcası Ebu Talib'in artık yokluğu nedeniyle, Mekkeli müşrikler Peygamberimizi doğduğu şehir Mekke'ye almak istememişti. Ne hazindir ki içlerinde amcası Ebu Leheb dahi Efendimiz (s.a.s)'e sahip çıkmamıştı. Ancak Mut'im b. Adiy isimli bir müşrik, erdemli bir duruş sergileyerek Peygamber Efendimizi himaye etmiş ve Mekke'ye girişine imkân sağlamıştı. Sevgili Peygamberimiz bu iyiliği asla unutmamıştı. Bedir savaşı sonrası, müşrik esirler arasında Mutim b. Adiy'in oğlu Cübeyr de vardı. Babasının geçmişte yaptığı iyilikleri nedeniyle Efendimiz (s.a.s) oğlu Cübeyr'i serbest bıraktı.

- Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), Bedir Savaşı günü Ebu'l-Bahterî hakkında ashabını uyarmıştı. Bedir Savaşı sırasında müşriklerle aynı safta da olsa ona dokunulmamasını ve asla zarar verilmemesini emretmişti. Zira Ebu'l-Bahterî, Mekke'de uygulanan boykot yıllarında Müslümanlara destek çıkmış ve boykotu delmişti.

- Peygamber Efendimiz (s.a.s), Habeşistan'dan Medine'ye gelen heyete bizzat kendisi ikramda bulunmuş ve **“Onlar benim ashabıma iyilik yaptılar, ben de bizzat onlara iyilik yapmak istiyorum”** buyurmuştur. (İbn-i Kesir, Bidâye, III,99.) Zira Habeşistan Kralı Necâşî, Mekke döneminde Habeşistan'a hicret eden Müslümanlara yardım etmiş ve ashab-ı kiramı koruyup kollamıştır.

Paylaşılan örneklerden de anlaşılacağı üzere Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) bütün insanlık için bir vefa örneğiydi. O kâmil bir insandı. Üstün ahlakı tamamlamak üzere gönderilmişti. Peygamber Efendimiz (s.a.s.) kâmil bir insanda bulunması gereken güzel huylardan birinin vefa oluşuna dikkatlerimizi çekerek şöyle buyurmuştur:

“Emanet duygusundan mahrum olanın imanı olgunlaşmamıştır. Vefa göstermeyen de dini kemale ermemiştir.” (İbn Hanbel, Müsned, III, 134.)

Mekke toplumunda, ahdine vefa göstermekte son derece hassas olan ve verdiği sözü mutlaka tutan Hz. Peygamber, daha peygamber olmadan önce dahi “Muhammedü'l-Emîn” (Güvenilir Muhammed) olarak şöhret kazanmış, onun bu özelliğini can düşmanları bile itiraf etmekten kendilerini alamamıştır. Henüz Müslüman olmayan Ebû Süfyân, ticaret amacıyla Şam'a gittiğinde, peygamberlik iddiasında bulunan Muhammed hakkında kendisinden bilgi almak istediğini söyleyen Rum kayseri Hirakl ile aralarında geçen konuşmayı şöyle anlatmaktadır: “(Hirakl), “Peygamberlik iddiasında bulunmadan evvel onu hiç yalan söylemekle itham etmiş miydiniz?” dedi. Ben, “Hayır.” dedim. “Sözünde durmazlık eder mi?” dedi. ‘Hayır, ancak biz şimdi onunla belli bir zamana kadar anlaşmış bulunmaktayız. Bu müddet içinde ne yapacağımızı bilmiyoruz.’ dedim.” Karşılıklı konuşmada Ebû Süfyân, arkadaşları tarafından yalanlanacağı korkusuyla gerçeğe aykırı şeyler söyleyemediğini itiraf etmektedir.

Kâmil bir insan ailesine, yakın uzak akrabasına, mümin kardeşine, komşusuna karşı hürmetkârdır, vefalıdır. Onların dertlerine karşı duyarlıdır, sorumluluk sahibidir. Kâmil insan, hakka hukuka, sözleşmelere ve antlaşmalara riayet eden, emanete sahip çıkan insandır. Kendisine sağlanan imkânları kötüye kullanmayan ve kullanılmasına da müsaade etmeyen insandır. Kâmil insan yaşadığı toplumda daima güveni tesis etmek için gayret eden örnek kimsedir. Hayatın zorluklarını birlikte aşabilecek güçlü bir manevi dinamige sahip kimsedir. İyi günde sevincine ortak olduğu kardeşini zor ve çetin gününde asla yüzüstü bırakmayan kimsedir. Anne babasına, büyüklerine, hocalarına hürmet eden, ümmetin birer emaneti olan şehit ve gazi yakınlarının yanında duran, yetim, garip ve sahipsiz kimselere sahip çıkan kimsedir. Kâmil insan güçsüz, zayıf ve haksızlığa uğrayan kişiyi her koşulda savunan, koruyan ve kollayan kimsedir. Kâmil insan, her sözünde ve davranışında kendisini muhatabının yerine koyarak teraziye ve imtihana tabi tutan kimsedir; “ilgili sözler bana söylenseydi yahut o davranışlar bana yapılsaydı ben ne hissederdim?” diye düşünebilen kimsedir. Zira kime ve neden verildiği değil, bizzat sözün kendisi esastır, değerlidir ve önemlidir. Dolayısıyla sadece hukukî antlaşmalar ya da resmî sözleşmeler değil, büyük küçük, kadın erkek toplumun her ferdini ilgilendiren günlük hayata dair vaatler de bağlayıcıdır. Bu nedenle kişi, kendi çocuklarına verdiği sözü bile küçük görüp, basite alıp savuşturmamalıdır.

Mümin bir kul, Kur'an-ı Kerim'de vefa ilgili aşağıdaki ayetleri tekrar tekrar okumalı, tefekkür etmeli ve iyice özümsemelidir. Vefanın önemini daha iyi kavramalı ve kendi hayatında da bunu örnekleyebilmelidir. Rabbimiz, Aziz Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

أَقْمَنَ يَعْلَمُ أَنَّمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ

“Sana Rabbinden indirilenin hak olduğunu görüp bilen kimse, görmeyen gibi olur mu? Bunu ancak akıl sahipleri anlar. Onlar, Allah’a verdikleri sözü yerine getirirler, anlaşmalarını, yeminlerini bozmazlar.” (Ra’d, 13/19,20.)

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا

“Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.” (Ahzâb, 33/23.)

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

“Yine o müminler emanetlerine ve ahidlerine sadakat gösterirler.” (Müminûn, 23/8.)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ

“Ey iman edenler! Sözleşmeleri yerine getirin...” (Mâide, 5/1.)

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

“Rühdüne erinceye kadar yetimin malına, onun yararına olmadıkça el sürmeyin. Ahde vefa gösterin; çünkü ahid sorumluluk doğurur.” (İsrâ, 17/34.)

وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ

“Allah’a verdiğiniz sözü az bir karşılığa değiştirmeyin. Eğer bilerseniz, şüphesiz Allah katında olan sizin için daha hayırlıdır.” (Nahl, 16/95.)

وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَلِكُمْ وَصِيكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

“... Söz söylediğiniz zaman, yakınlarınız hakkında bile olsa, adaletli olun. Allah’a verdiğiniz sözü eksiksiz yerine getirin. İşte düşünüp öğüt almanız diye Allah size bunları emretti.” (En’âm, 6/152.)

Bir mümin, vefa ahlakını kuşandıkça kendi izzet ve itibarının hem Cenâb-ı Hak katında hem halk nazarında artacağını bilmelidir. Aksi durumda vefasızlık damgasını yemiş olacaktır. Nitekim Rabbimiz, kendisine vefalı olmayı kullarından beklemektedir. Diğer yandan Sevgili Peygamberimize vefalı olmayı, onun getirdiği evrensel mesajlara gönülden bağlanmayı kendisine vefalı olmakla eşdeğer görmekte ve şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَتْ فَإِنَّمَا يَنْكُتْ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَنْ يَبْتَغِ جَزَاءً فَآتَاهُ اللَّهُ أَجْرًا عَظِيمًا

“Sana yeminle bağlılık sözü verenler gerçekte bu sözü Allah’a vermiş oluyorlar, Allah’ın eli onların elleri üzerindedir. Bu sebeple kim Allah’a verdiği ahdi bozarsa ancak kendi aleyhine bozmuş olur, Allah’a verdiği sözün gereğini yerine getirene ise Allah yakında büyük ödül verecektir.” (Fetih, 48/10.)

Günümüzde maalesef ahlakî değerler ciddi bir şekilde yara almış, adeta hayatın dışına itilmiştir. Ahlakî bir değer erozyonunun yaşandığı ve değerlerin yozlaştığı modern zamanlarda, vefa duygusu da bu durumdan nasibini almıştır. Zira vefasızlık kol gezmektedir günümüz dünyasında ve insanında. En başta da bu vefasızlık, Yüce Yaratıcı’ya karşı kulluk görevinin ihmal edilmesinde kendisini göstermektedir. Cenab-ı Hakka karşı vefasızlık yaygınlaşınca, yalnızlığa terk edilen anne-babalara, eşlere, çocuklara her geçen gün üzülmeye şahit olunmaktadır. Sözün insana bir sorumluluk yüklediği gerçeği göz ardı edilerek sadık kalınmayan nice söz ve yeminlerle ahde vefa duygusu zayıflamaktadır.

Bize bugün düşen en önemli görev, erdemin, faziletin, güzel ahlakın yitirildiği, vefanın, doğruluk ve sadakatin terk edildiği, insanların birbirine güveninin son derece sarsıldığı âhir zamanda vefanın en güzel örneklerini sunabilmektir. Hayatımızda bu kutlu Rabbânî hasleti ve nebevi ahlak ve sünneti canlandırmaktır. Ailemize, neslimize, çevremize güzel örnekler sunmaktır. Yaşadığımız toplumda doğruya ve güzele vesile olmaktır. Ahlakî dejenerasyondan ruhumuzu, benliğimizi ve bütün çevremizi arındırmaktır. Kur’an ve sünnet ışığında, vefalı kâmil bir insan olma yolunda Rabbimizin rızasına, kullarının duasına talip olmaktır. Cennet ümidimizi canlı tutacak ve Rabbimizin nimetlerinden istifadeyi kolaylaştıracak olan Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in şu hadisini hayat düsturu edinmektir: Resûl-i Ekrem Efendimiz (s.a.s) buyurdular ki:

اِضْمَنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ اصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ وَأَدُّوا إِذَا أَوْثَمْتُمْ وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ وَغَضُّوا أَبْصَارَكُمْ وَكُفُّوا أَيْدِيَكُمْ

“Bana kendi adınıza altı şeyin güvencesini verin, ben de size cennetin güvencesini vereyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin, söz verdiğinizde sözünüzü tutun, size (bir şey) emanet edildiğinde ona riayet edin, iffetinizi koruyun, gözlerinizi (bakılması yasak olandan) sakının ve ellerinizi (haramdan) çekin.” (İbn Hanbel, Müsned, V, 323.)

Yüce Rabbim bizi, neslimizi, aziz okurlarımızı ve tüm kardeşlerimizi vefalı kullarından eylesin. Hz. Peygamber (s.a.s)’in üstün ahlakını kuşananlardan eylesin. Amîn!

Fatih ÇELİK

Başkanlık Vaizi